

Sygn. akt VII U 1266/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2015 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 26 maja 2014 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 26 maja 2014 r. w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01 maja 2014 r. na stałe.

Sygn. akt VII U 1266/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. P. w dniu 25 czerwca 2014 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu w L., odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 26 maja 2014 r. znak: (...) w której to decyzji organ rentowy odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że na podstawie decyzji z dnia 25 kwietnia 2013 r. miał przyznaną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 07 kwietnia 2014 r. organ rentowy ustalił jednak, że nie jest on niezdolny do pracy. Skarżący wskazał, że pomiędzy wydaniem powyższych decyzji jego stan zdrowia nie uległ poprawie. Po przebytych wypadku rozpoznano u niego dodatkowe dolegliwości m.in. pourazową chorobę zwyrodnieniową lewego stawu barkowego oraz niedowład lewego nerwu kulszowego. Jego stan zdrowia nie uległ więc poprawie i stale wymaga rehabilitacji i leczenia farmakologicznego (odwołanie k. 2-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożone w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 02 lipca 2014 r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. wskazując, że ubezpieczony pobierał z tutejszego Oddziału rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wymienione świadczenie przysługiwało M. P. do dnia 30 kwietnia 2014 r.. W dniu 17 marca 2014 r. ubezpieczony złożył wniosek o przedłużenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 maja 2014 r. uznała, że badany nie

jest niezdolny do pracy. Na podstawie tego orzeczenia oddział zaskarżoną decyzją z dnia 26 maja 2014 r. odmówił wymienionemu prawa do wskazanego świadczenia (odpowiedź na odwołanie k. 20 a.s.).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

M. P., urodzony (...), na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 25 kwietnia 2013r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 17 marca 2006 r. i świadczenie to przysługiwało mu do dnia 30 kwietnia 2014 r. (k. 334 a.r.).

W dniu 17 marca 2014 r. odwołujący złożył do organu rentowego wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k. 354 a.r.).

Odwołujący został skierowany na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 07 kwietnia 2013 r. stwierdził, że nie jest niezdolny do pracy do (wniosek o wydanie orzeczenia k. 356, orzeczenie, k. 358 a.r.)

Na skutek wniesionego sprzeciwu sprawa została skierowana do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 maja 2014 r. również uznała, że M. P. nie jest niezdolny do pracy (wniosek o wydanie przeczenia k. 360 a.r., orzeczenie komisji lekarskiej k. 366 a.r.).

Zaskarżoną decyzją z dnia 26 maja 2014 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (decyzja k. 368 a.r.).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego M. P. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k. 2-4 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych: ortopedy oraz chirurga naczyniowego celem ustalenia czy ubezpieczony jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący uległ w dniu 17 marca 2006 roku, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres (postanowienie k. 24 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu chirurgii dr med. J. P. w opinii z dnia 29 sierpnia 2014 r. wskazał, że odwołujący w dniu 17 marca 2006 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego doznał stłuczenia tętnicy udowej powierzchownej i żyły udowej powierzchownej, co skutkowało niedokrwieniem lewego podudzia. W trybie ostrodyżurowym odwołującemu założono protezę naczyniową. Biegły u badanego rozpoznał stan po operacji założenia protezy naczyniowej udowo – podkolanowej oraz rozwinięte wydolne unaczynienie tętnicze poboczne. W ocenie biegłego - w zakresie chirurgii naczyniowej - M. P. jest obecnie zdolny do podjęcia pracy. Jednakże w przypadku pogorszenia się ukrwienia kończyny dolnej lewej będzie wymagał ponownego badania i oceny stopnia ewentualnego zaburzenia. Biegły zaznaczył także, że zdiagnozowane u badanego zmiany naczyniowe mają związek przyczynowy z przebytych w dniu 17 marca 2006 roku wypadkiem przy pracy (opinia biegłego k. 54-55 a.s.).

Biegły sądowy ortopeda traumatolog M. G. w opinii wskazał, że odwołujący porusza się utykając na lewą kończynę dolną. Lewa kończyna dolna jest także znacznie wyszczuplona i widoczne są na niej zmiany troficzne. Biegły u odwołującego rozpoznał przebyte wieloodłamowe złamanie miednicy wygojone ze zwyrodnieniem biodra lewego oraz podrażnienie nerwu kulszowego lewego z przykurczem stawu skokowego i z jego operacyjnym usztywnieniem. Na podstawie przeprowadzonego badania biegły uznał, że sprawność kończyny dolnej odwołującego na skutek urazu jest wyraźnie upośledzona, co powoduje, że odwołujący utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy. Odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem, a jego stan nie rokuje poprawy (opinia biegłego k.63-66 a.s.).

Na rozprawie w dniu 01 kwietnia 2015 r. biegły M. G. podtrzymał wydaną opinię w całości, uzupełniając ją twierdzeniem, że odwołujący jest częściowo niezdolny do wykonywania także pracy umysłowej. Odwołujący może wykonywać pracę umysłową w niepełnym wymiarze czasu pracy, do 6 godzin, z przerwami umożliwiającymi zmianę pozycji ciała. Powinien mieć co godzinę zagwarantowaną 5-10 minutową przerwę. Biegły dodał także, że nie jest

prawdą, że odwołujący może chodzić na palcach i piętach, ponieważ ma usztywniony staw skokowy. Wskazał, że ograniczenie ruchu stawu biodrowego u odwołującego wynosi 90°. Zakres ruchu w wieku odwołującego powinien natomiast wynosić 120°, dlatego ograniczenie ruchu jego stawu biodrowego lewego jest znaczne (zeznania biegłego k. 94-95).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych i aktach rentowych ubezpieczonego. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń Sądu.

Zdaniem Sądu opinie biegłych są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały oparte o obiektywne wyniki badań, zaś biegli sądowi są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Opinie biegłych są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego jednoznacznego określenia stanu zdrowia odwołującego.

Odnosząc się do zastrzeżeń organu rentowego co do opinii biegłego chirurga podnieść należy, że biegły M. G. w sposób logiczny wyjaśnił dlaczego uważa odwołującego za osobę częściowo niezdolną do wykonywania także pracy umysłowej. Ograniczenia ruchowe odwołującego pozwalają mu na pracę w wymiarze maksymalnym do 6 godzin, z 5-10 minutowymi przerwami co godzinę. W powyższym zakresie Sąd Okręgowy miał na uwadze, że odwołujący doznał znacznego urazu kończyny dolnej, wymagającego wielomiesięcznej hospitalizacji i leczenia. Pomimo rehabilitacji sprawność ruchowa uszkodzonego stawu biodrowego jest nadal ograniczona. W porównaniu do osoby zdrowej ruch zgięcia powyższej kończyny jest o 2/3 mniejszy. O ograniczeniu sprawności kończyny odwołującego świadczy także to, że nie potrafi on chodzić na palcach czy pięcie lewej nogi. Odwołujący ma także zmniejszoną ruchomość stawu skokowo – goleniowego lewego oraz zmiany troficzne na lewym podudziu. Uwzględniając zatem szereg ograniczeń ruchowych odwołującego zgodzić należy się z biegłym, że długotrwałe przebywanie przez odwołującego w jednej pozycji powodowałoby u niego znaczny dyskomfort.

Nie są miarodajne w powyższym zakresie zastrzeżenia zgłoszone przez lekarza orzecznika organu rentowego M. K.. Sąd zwrócił uwagę, że wymieniona jest specjalistą chorób wewnętrznych i medycyny rodzinnej. Tymczasem wypowiadała się na temat zdolności odwołującego do pracy w zakresie ortopedii, tj. dziedziny nie obejmującej jej specjalizacji. Jej zastrzeżenia do opinii biegłego, powtórzone podczas przesłuchania w dniu 30 marca 2015 r., Sąd uznał zatem za nie wiarygodne.

Sąd miał także na względzie, że zgodnie z art. 134 k.p. jeżeli dobowy wymiar czasu pracy pracownika wynosi co najmniej 6 godzin, pracownik ma prawo do przerwy w pracy trwającej co najmniej 15 minut, wliczanej do czasu pracy. Tymczasem odwołujący mógłby pracować maksymalnie 6 godzin, w którym to czasie powinien mieć łącznie około 50 minut przerw w celu zmiany pozycji ciała. Powyższej oceny nie zmienia fakt, że odwołujący ma stwierdzony umiarkowany stopień niepełnosprawności. Zgodnie bowiem z art. 17 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych osoba niepełnosprawna, oprócz przerwy wynikającej z art. 134 k.p., ma jedynie prawo do dodatkowej przerwy w pracy na gimnastykę usprawniającą lub wypoczynek, wynoszącej jednak tylko 15 minut. Łącznie zatem odwołującemu przysługuje prawo do 30 minut przerwy, gdy tymczasem potrzebuje on przerw w wymiarze co najmniej 50 minut.

Wnioskom biegłego o częściowej niezdolności M. P. do pracy z powodu ograniczeń ruchowych nie przeczy także opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii naczyniowej, zgodnie z którą nie jest on niezdolny do pracy. Po pierwsze opinie biegłych dotyczyły różnych schorzeń odwołującego i wynikających z tego dolegliwości. Po drugie, biegły J. P. zaznaczył, że jego opinia dotyczy wyłącznie zdolności odwołującego do pracy pod względem chirurgii naczyniowej. Samo prawidłowe unaczynienie dolnej kończyny lewej odwołującego nie oznacza, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy z powodu innych schorzeń i dolegliwości. Powodami tymi są właśnie zdiagnozowane u niego, przez biegłego M. G., ograniczenia ruchowe oraz zwyrodnienia biodra lewego.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie M. P. od decyzji organu rentowego z dnia 26 maja 2014 r. znak: (...) jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje na podstawie tej ustawy ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowi, iż jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowo niezdolna do pracy jest osoba która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS na mocy art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w sprawach nieuregulowanych w ustawie wypadkowej znajdują zastosowanie przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania M. P. zależna była od wykazania przez niego, że jest on osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Na okoliczność stanu zdrowia odwołującego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: ortopedy i chirurga naczyniowego.

Biegły ortopeda, po zbadaniu odwołującego oraz po zapoznaniu się z jego dokumentacją medyczną rozpoznał u M. P.: przebyte wieloodłamowe złamanie miednicy wygojone ze zwyrodnieniem biodra lewego oraz podrażnienie nerwu kulszowego lewego z przykurczem stawu skokowego i z jego operacyjnym usztywnieniem. Nadto z opinii biegłego ortopedy wynika, że odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy zarówno fizycznej jak i umysłowej.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Biegły specjalizuje się w schorzeniach, które były efektem wypadku przy pracy, któremu uległ odwołujący. Wnioski biegłego zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w związku z występującymi u niego schorzeniami. Wnioski wynikające z opinii są jasne, zostały poparte logiczną argumentacją, z której wynika, że wypadek przy pracy spowodował u M. P. częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Zatem odwołujący nadal jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 maja 2014 r. na stałe.

Podkreślić ponownie należy, że biegły J. P. uznał, że M. P. jest zdolny do pracy jedynie w zakresie chirurgii naczyniowej. Nie wypowiedział on się co do innych schorzeń odwołującego i wynikających z tego ograniczeń w podjęciu zatrudnienia.

W pełni podzielając zatem ustalenia i wnioski opinii biegłego sądowego ortopedy Sąd uznał, że M. P. jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 maja 2014 r. na stałe.

Sąd Okręgowy, podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 16 września 2009r., w którym ustalił, że nie ma uzasadnienia wniosków o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Wykazywanie okoliczności, uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie, ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (I UK 102/09).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12.01.2010r. (I UK 204/09) – w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych, musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego. W niniejszej sprawie przekonanie odwołującego o przysługującym mu prawie do renty z tytułu wypadku przy pracy takie oparcie znalazło w szczególności w dowodzie z opinii biegłego ortopedy .

Podkreślić nadto należy, że o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Stanowisko takie, znajdujące również zastosowanie w niniejszej sprawie, wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 grudnia 2000 r. w sprawie II UKN 113/00.

Z powyższego bezspornie zatem wynika, iż dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych byłoby niezasadne i prowadziło jedynie do przedłużenia się przedmiotowego postępowania, w efekcie czego mogłoby dojść do jego przewlekłości. Przedstawiane przez organ rentowy zastrzeżenia do opinii biegłego ortopedy stanowią polemikę z stanowiskami biegłych zawartych w opiniach, których Sąd Okręgowy nie podziela.

Ustalenie terminu, od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznać odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy wynika z dyspozycji art. 133 ust.1 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) zgodnie, z którym w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję.